

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Josefa Mládka a přísedících Ing. Jaroslavy Tošenovské a Vladimíra Vestfála ve věci

žalobce: [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupeného Mgr. Helenou Martínkovou, advokátkou
sídlem Palackého 351, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: [redacted] narozený [redacted] IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupeného JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem
sídlem tř. 9. května 1282, 390 02 Tábor

o zaplacení částky 122.986 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení částky 24.908 Kč s příslušenstvím, částečným rozsudkem

takto:

I. Návrh, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 50.286 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a.:

- z částky 3.388 Kč od 17. 10. 2015 do 6. 6. 2017,
- z částky 2.846 Kč od 7. 6. 2017 do zaplacení,
- z částky 5.678 Kč od 17. 11. 2015 do zaplacení,
- z částky 4.054 Kč od 17. 12. 2015 do zaplacení,
- z částky 1.622 Kč od 17. 1. 2016 do zaplacení,
- z částky 3.244 Kč od 17. 2. 2016 do 6. 6. 2017,
- z částky 731 Kč od 7. 6. 2017 do zaplacení,
- z částky 5.275 Kč od 17. 3. 2016 do zaplacení,
- z částky 1.216 Kč od 17. 4. 2016 do zaplacení,
- z částky 406 Kč od 17. 6. 2016 do zaplacení,
- z částky 5.272 Kč od 17. 7. 2016 do zaplacení,
- z částky 2.838 Kč od 17. 8. 2016 do zaplacení,
- z částky 3.810 Kč od 17. 9. 2016 do zaplacení,
- z částky 5.269 Kč od 17. 10. 2016 do zaplacení,
- z částky 4.866 Kč od 17. 11. 2016 do zaplacení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

z částky 4.460 Kč od 17. 12. 2016 do zaplacení,
z částky 2.756 Kč od 17. 1. 2017 do zaplacení
a částku 53,98 Kč se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% p.a.:

z částky 298 Kč od 17. 10. 2015 do 6. 6. 2017,
z částky 325 Kč od 17. 11. 2015 do 6. 6. 2017,
z částky 568 Kč od 17. 3. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 162 Kč od 17. 4. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 81 Kč od 17. 6. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 162 Kč od 17. 7. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 324 Kč od 17. 8. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 405 Kč od 17. 10. 2016 do 6. 6. 2017,
z částky 892 Kč od 17. 11. 2016 do 6. 6. 2017, do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Řízení o návrhu, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 3.055 Kč se zastavuje.

IV. Řízení o návrhu, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 813,09 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 17. 10. 2015 do zaplacení, částku 405,48 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 17. 11. 2016 do zaplacení a částku 405,45 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 17. 12. 2016 do zaplacení se zastavuje.

V. O zbytku uplatněného nároku a nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou – návrhem na vydání platebního rozkazu, podanou dne 18. 4. 2017 se žalobce vůči žalovanému – svému bývalému zaměstnavateli domáhal zaplacení shora uvedené částky se strukturovaným úrokem z prodlení z jednotlivých částek od různých dat do zaplacení. Tvrdil, že byl zaměstnán u žalovaného jako řidič mezinárodní kamionové dopravy, a to celkem třikrát – od 14. 9. 2015 do 31. 12. 2015, od 11. 1. 2016 do 29. 4. 2016 a naposledy od 30. 5. 2016 do 30. 12. 2016 a poslední pracovní poměr žalobce okamžitě zrušil podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZP pro řádné nevyplácení mzdy. Mezi účastníky byl sjednán měsíční nástupní tarif – mzda v částce 12.000 Kč s pracovní dobou 40 hodin týdně, která měla být rozvržena rovnoměrně. Žalobce pak tvrdil, že žalovaný mu neplatil mzdu v plném rozsahu v roce 2015 a 2016 – žalovaný žalobci proplácel pouze dobu čisté jízdy, ačkoli do pracovní doby žalobce měla být zahrnuta též nakládka, vykládka, čekání na nakládku a vykládku a bezpečnostní přestávky. Současně šlo o práci přesčas – t.j. nad stanovenou týdenní pracovní dobu, kdy se musí připočítávat 25 % průměrného hodinového výdělků. Mzda měla být také žalobci vyplácena nejpozději 15. den následujícího měsíce bezhotovostním převodem na účet žalobce, žalobce jí tedy měl obdržet nejpozději následující den – to je 16. den v měsíci. Celkovou částku nedoplatku mzdy vyčíslil žalobce na 65.883 Kč, za jednotlivé měsíce od září 2015 až do prosince 2016 pak vyčíslil konkrétní měsíční nedoplatky a k nim pak také žádal od data splatnosti jednotlivých měsíčních mezd zákonný úrok z prodlení.
2. Dalším nárokem, který žalobce vůči žalovanému uplatnil, byly řádně nevyplacené náhrady za zahraniční stravné v letech 2015 a 2016, ty žalobce vyčíslil na celkovou částku 55.019 Kč. Vyšel z toho, že základní sazba zahraničního stravného je vyhlášována Ministerstvem financí vyhláškou, takto stanovené náhrady však žalovaný žalobci krátil v rozsahu 15 až téměř 30 %, když v roce 2015 a 2016 žalobce jezdil výhradně do Rakouska a Německa a tam byla v těchto letech základní sazba zahraničního stravného 45 EUR na den. Zákoník práce pak stanoví, v jaké výši se poskytuje denní stravné při různé délce pracovní cesty, když dny, které strávil žalobce jako řidič v zahraničí jsou mezi účastníky nesporné. Stravné však bylo žalovaným žalobci kráceno, s tím však žalobce nikdy nesouhlasil, byť připustil, že stravné se může snížit až o jednu čtvrtinu – 25 %, ale podle žalobce žalovaný nesplnil podmínky pro toto krácení tak, jak je určuje ust. § 170 odst. 2 ZP. Žádné krácení podle tvrzení žalobce nebylo s ním sjednáno, ani nebylo určeno před

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

vysláním na pracovní cestu a žalobce s tím nikdy nesouhlasil. Až dodatečně totiž zjistil, že u žalovaného existuje interní předpis, který však žalovaný sám nedodržuje a žalobci nebyl nikdy předtím předložen. Z tohoto důvodu tedy žalobce nárokoval doplatky stravného za jednotlivé měsíce do plné zákonné výše, ovšem nároky místo v EUR uplatňoval v Kč (původně ani nesdělil, jaký přesný přepočtový kurz uplatňuje), celková částka za celou dobu zaměstnání činila podle žalobce 55.019 Kč.

3. Posledním nárokem žalobce, který uplatnil vůči žalovanému, byl nedoplatek náhrady mzdy za dobu odpovídající délce výpovědní doby – to je za dva měsíce, protože pracovní poměr mezi účastníky byl okamžitě ukončen k datu 30. 12. 2016 a žalobce tvrdil, že mu sice byla vyplacena částka 26.266 Kč, ale podle údajů na mzdových výplatních páskách měl žalovaný žalobci ve skutečnosti zaplatit 28.350 Kč, protože muselo jít o průměr vypočítaný za předchozí kalendářní čtvrtletí. Žalobce byl přesvědčen, že měl obdržet 2x 14.175 Kč – celkem tedy 28.350 Kč, bylo mu však vyplaceno jen 26.266 Kč, tudíž uplatňoval doplatek 2.084 Kč. Tvrdil, že žalovaného vyzval k mimosoudnímu plnění již v lednu 2017, žalovaný však požadované částky odmítl žalobci uhradit, a proto se žalobce obrátil na soud.
4. Pro komplikovanost věci se soud rozhodl nevydat žalobcem navržený platební rozkaz a ve věci bylo nařízeno jednání. Žalovaný se k žalobě ještě před jednáním vyjádřil a potvrdil existenci celkem tří pracovních poměrů mezi účastníky v roce 2015 a 2016 i to, že poslední pracovní poměr skončil k datu 30. 12. 2016 okamžitým zrušením ze strany žalobce. Potvrdil také, že před podáním žaloby byl vyzván k úhradě pracovníprávních nároků, ovšem žalobce požadoval pouze částku 91.073 Kč – nikoli žalovanou částku 122.986 Kč. Nebylo zřejmé, proč byla tedy původně uplatňovaná částka zvýšena, ale žalovaný provedl přepočet nároku žalobce a zjistil, že zde určité nedoplatky jsou. Žalovaný doložil, že 12. 1. 2017 vyplatil žalobci částku 31.065 Kč, která představovala mzdu za měsíc prosinec 2016, dále částku 4.606 Kč jako hrubý doplatek za přesčasy a příplatky za práci v noci, ve svátek, o sobotách a nedělích v roce 2016 a částku 25.740 Kč v hrubém jako náhradu mzdy za okamžité zrušení pracovního poměru ze strany žalobce. Další přepočet pak žalovaný provedl ve vztahu k již dobrovolnému plnění a navýšil jej o doplatek do zaručené měsíční mzdy v částce 12.100 Kč – a to za celý rok 2016 a o doplatek náhrady mzdy za dovolenou za prosinec 2016. Výsledná částka se tedy navýšila na 33.353 Kč a rozdíl byl doplacen tak, že 19. 1. 2017 zaplatil žalovaný žalobci částku 794 Kč jako doplatek náhrady za dovolenou a dne 1. 2. 2017 částku 1.633 Kč na dorovnání mzdy za měsíc prosinec 2016 a dorovnání náhrady za nepřítomnost v zaměstnání v době nemoci v březnu 2016 – 139 Kč. Další mzdové nároky pak žalovaný považoval za nedůvodné - pouze připustil, že se dopustil určitého pochybení u příplatku za přesčasy a práci v noci, ve svátek, o sobotách a nedělích – šlo o 611 Kč, tuto částku 5. 6. 2017 žalobci zaplatil a byl přesvědčen, že nic dalšího mu už nedluží.
5. U zahraničního stravného pak žalovaný namítal, že svým vnitřním předpisem vydal pro zaměstnance vnitropodnikovou směrnici č. 2/2007 – dodatek č. 1 platný od 1. 1. 2012, podle kterého stanovil žalovaný pro všechny zaměstnance v souladu s ust. § 170 odst. 2 ZP, že zahraniční stravné bude činit 80 % základní sazby zahraničního stravného stanovené prováděcím předpisem vydaným podle ust. § 189 ZP. S touto vnitropodnikovou směrnicí žalovaný pravidelně seznamoval všechny své zaměstnance – řidiče, tedy i žalobce na školení řidičů. Žalobce byl s tímto předpisem opakovaně seznámen vždy před podpisem pracovní smlouvy se žalovaným, přičemž podpisem pracovních smluv potvrzoval, že byl řádně seznámen s právy a povinnostmi, které z pracovní smlouvy vyplývají a že bude plně respektovat pokyny žalovaného a jeho vnitřní předpisy. Zahraniční stravné ve stejné výši bylo v rozhodném období poskytováno i všem ostatním řidičům ve firmě, sám žalobce podepisoval jeho měsíční vyúčtování a nikdy proti němu nic nenamítl. Jeho tvrzení o tom, že mu mělo být vypláceno zahraniční stravné ve výši 100 % základní sazby, tedy že nebyl srozuměn s tím, že má na základě směrnice žalovaného nárok na zahraniční stravné ve výši 80 % základní sazby je účelové. Přesto žalovaný provedl přepočet

zahraničního stravného, které měl vyplatit žalobci a zjistil, že jsou tam drobná pochybení – ta specifikoval, když vyčíslil rozdíl 3.055 Kč a tento rozdíl pak také 5. 6. 2017 žalobci zaplatil.

6. Žalovaný se také vyjádřil k úhradě nedoplatku náhrady mzdy za dobu odpovídající délce výpovědní doby v souvislosti s okamžitým ukončením pracovního poměru ke dni 30. 12. 2016. Žalovaný vysvětlil, jak vypočítal částku 26.266 Kč, kterou žalobci také vyplatil s tím, že postupoval podle mzdového předpisu ve vazbě na výdělků žalobce ve třetím čtvrtletí roku 2016 – upozornil, že je tam nutné použít k přepočtu koeficient 4,348 a byl tedy přesvědčen, že jeho výpočet odpovídá správnému postupu a na náhradě mzdy za dobu, která odpovídá délce výpovědní doby – tedy 2 měsíce, žalobci ničeho nedluží.
7. Naposledy žalovaný uplatnil tvrzení, že v době trvání pracovního poměru mezi účastníky žalobce způsobil při výkonu svých pracovních povinností žalovanému z nedbalosti škodu. Ta vznikla 2. 11. 2016, kdy žalovaný jako řidič při průjezdu kruhovým objezdem zachytil paletovým košem návěsu o vnitřní středový kruh objezdu, což vedlo k poškození návěsu a vznikla škoda 42.350 Kč – paletový koš bylo nutné vyměnit, vznikly zde náklady spojené se samotnou opravou. Žalovaný vůči žalobci nárok na náhradu škody uplatnil - žalobce uznal, že za škodu odpovídá a škodní událost oznámil České pojišťovně, a.s., u které byl pro případ vzniku takové škody pojištěn. Požádal proto pojišťovnu, aby žalovanému vyplatila náhradu škody tak, jak byla vyúčtována, pojišťovna proto skutečně žalovanému nahradila škodu způsobenou žalobcem, ale pouze částečně – v částce 17.442 Kč. Zbývající nárok na náhradu škody ve výši 24.908 Kč pojišťovna neuhradila, tuto částku neuhradil ani žalobce, proto žalovaný uplatnil vzájemný návrh vůči žalobci na zaplacení částky 24.908 Kč jako náhrady škody – spolu se zákonným úrokem z prodlení. Jinak celkově navrhl, aby řízení co do částky 3.666 Kč bylo zastaveno a co do částky 119.320 Kč byla žaloba zamítnuta.
8. Žalobce pak podal vlastní vyjádření k tvrzením žalovaného s tím, že trval na veškerých mzdových nárocích, byť provedl určitou korekci částečným zpětvzetím žaloby, když připustil, že žalovaný mu některé částky dobrovolně uhradil. Trval i na požadovaném doplatku náhrady za zahraniční stravné za roky 2015 a 2016 – pouze připustil, že malá částka mu v době od podání žaloby uhrazena byla a především namítal, že nikdy nebyl seznámen s vnitřním předpisem žalovaného ohledně krácení zahraničního stravného, to se ve skutečnosti stalo až v rámci korespondence mezi účastníky v roce 2017. Žalobce popřel, že by se směrnicí žalovaného byl někdy seznámen na školení řidičů – trval na tom, že to by musel žalovaný prokázat nějakým jasným potvrzením, podle žalobce nestačí konstatování v pracovní smlouvě, že zaměstnanec bude respektovat vnitřní předpisy. Pokud žalobce podepisoval měsíční vyúčtování zahraničního stravného a nic proti němu neměl, tak to bylo z důvodu, že chtěl dostat alespoň část peněz, popíral, že by jeho podpis znamenal souhlas s vnitropodnikovou směrnicí a tvrdil, že žalovaného upozorňoval na svém požadavku stravné doplatit. Nadále také považoval za správný svůj výpočet nedoplatku náhrady mzdy odpovídající délce výpovědní doby, podle žalobce stále chyběla částka 2.084 Kč. Zcela také popíral vzájemný návrh žalovaného, když měl za to, že skutečná škoda byla určena plněním pojišťovny pouze v částce 17.442 Kč – to také bylo žalovanému pojišťovnou žalobce proplaceno a pokud si žalovaný sjednal nadměrně finančně náročnou opravu, musí to jít k jeho tíži a pak je zde i otázka DPH. Přesto nakonec vzal žalobce žalobu zčásti zpět, týkalo se to částky 542 Kč jako doplatku na stravném za rok 2005, dále šlo o částku 611 Kč jako doplatek mzdy za rok 2015 a pak o doplatek stravného za rok 2016 v částce 2.513 Kč. Celkem se tedy zpětvzetí týkalo částky 3.666 Kč, z toho stravného se týkala částka 3.055 Kč, jinak žalobce na žalobě trval.
9. Soud pak ve věci jednal 17. 7. 2017, byly konstatovány listinné důkazy a účastníci k nim podali vysvětlení s tím, že účastníkům bylo umožněno jednat mimosoudně o případném smíru. Na základě toho vzal žalovaný částečně zpět svůj vzájemný návrh, a to co do částky 8.893 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 22. 6. 2017 do zaplacení – domáhal se ale nadále zaplacení částky 16.015 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 22. 6. 2017 do zaplacení.

10. Při dalším jednání 30. 10. 2017 se soud znovu pokusil o smír mezi účastníky, žalovaný předložil žalobci určité nabídky, žalobce však na ně odmítl přistoupit a nakonec tedy bylo zahájeno jednání ve věci samé, když byly řádně provedeny listinné důkazy, byl podrobně vyslechnut žalobce s tím, že toto prvé jednání bylo přerušeno a znovu pak ve věci bylo jednáno 22. 1. 2018, kdy byla dokončena účastnická výpověď žalobce [REDAKCE] a byl vyslechnut žalovaný [REDAKCE]. Pro různé překážky jak na straně žalobce, tak žalovaného se pak další jednání konalo až 16. 7. 2018, kdy byli vyslechnuti svědci [REDAKCE] a [REDAKCE].
11. Protože žalobcem uplatněný nárok měl různé právní tituly, týkal se delšího časového období a důkazy k jednotlivým nárokům byly rozdílné – navíc zde byl i vzájemný návrh žalovaného vůči žalobci, tak soud účastníkům navrhl, že by s využitím postupu podle § 152 odst. 2 o.s.ř. bylo rozhodnuto částečným rozsudkem ohledně nároku na doplatek zahraničního stravného a účastníci tedy byli vyzváni, aby k tomuto nároku předložili svá vyjádření. To se skutečně stalo, ovšem soud také zjistil, že ve výpočtech jak žalobce, tak žalovaného jsou nepřesnosti a žalobce především nevysvětlil, jaký používal kurz při přepočtu nároku, který byl v cizí měně – EUR na českou měnu – Kč, takže 24. 8. 2018 při jednání byli účastníci na tyto nesrovnalosti upozorněni, nějakým způsobem je odstranili a při jednání 5. 11. 2018 byl soudem vyhlášen částečný rozsudek – týkal se pouze nároku na zahraniční stravné a zde soud po přezkoumání a zhodnocení všech provedených důkazů dospěl k těmto závěrům:
12. Pracovní smlouva uzavřená mezi účastníky dne 14. 9. 2015 prokazuje, že žalobce se stal zaměstnancem žalovaného jako řidič nákladního motorového vozidla s týdenní pracovní dobou 40 hodin. V článku IV. této smlouvy účastníci shodně potvrzují, že zaměstnanec byl řádně seznámen s právy a povinnostmi, které pro něho vyplývají z této pracovní smlouvy, jakož i s pracovními podmínkami a předpisy o bezpečnosti při práci. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou se zkušební dobou v trvání tří měsíců. Žalobce tvrdí – ve své účastnické výpovědi dne 30. 10. 2017, že tato první pracovní smlouva mezi účastníky byla skončena ve zkušební době – žalovaný údajně chtěl prodat auto, se kterým žalobce u žalovaného jezdil a tím by pro žalobce nebyla práce, listinné důkazy k tomu jsou 2. Oba jsou účastníky potvrzeny jako doklad o ukončení pracovního poměru dohodou ve zkušební době – nejprve ke dni 11. 12. 2015, pak nově ke 14. 12. 2015. Žalovaný to vysvětluje tak, že žalobce měl nějaké nároky z titulu nevybrané dovolené, s tím se muselo při ukončení pracovního poměru počítat, proto by mělo platit datum 14. 12. 2015. Nesporné však je, že koncem roku 2015 byl pracovní poměr mezi účastníky vzniklý na základě pracovní smlouvy ze dne 14. 9. 2015 ukončen.
13. Listina – pracovní smlouva na dobu určitou, datovaná 11. 1. 2016 pak prokazuje, že účastníci se dohodli na uzavření další pracovní smlouvy se dnem nástupu žalobce do práce od 11. 1. 2016, doba určitá pak byla vymezena datem 29. 4. 2016 a žalobce měl pracovat jako řidič. Byla sjednána mzda, opět v článku 4. této pracovní smlouvy je deklarováno, že před uzavřením pracovní smlouvy byl zaměstnanec – tedy žalobce seznámen s právy a povinnostmi, které pro něj z pracovní smlouvy vyplývají a s pracovními a mzdovými podmínkami, za nichž má práci konat. Dle výpovědi žalovaného na základě této pracovní smlouvy žalobce přestal pracovat z důvodu nemoci 5. 3. 2016 – to lze dovodit i z dalších listin a tento pracovní poměr tedy skončil uplynutím určité doby 29. 4. 2016.
14. Další listina – pracovní smlouva ze dne 30. 5. 2016 pak prokazuje, že mezi účastníky došlo k uzavření další pracovní smlouvy, a to od 30. 5. 2016, mezi účastníky byl sjednaný druh práce řidič kamionu po zemích Evropské unie. Článek 5. této pracovní smlouvy opět výslovně uvádí, že před uzavřením pracovní smlouvy byl zaměstnanec – tedy žalobce seznámen s právy a povinnostmi, které pro něj z pracovní smlouvy vyplývají, s pracovními a mzdovými podmínkami, za níž má práci konat. Zde šlo o pracovní smlouvu na dobu neurčitou opět s tříměsíční zkušební dobou. Z důkazů vyplynulo, že někdy v listopadu 2016 zřejmě mezi účastníky vznikly problémy – lze odkázat na výpověď žalovaného o škodách, které žalobce zavinil na svěřeném kamionu a žalovaný dále vypověděl, že navrhoval skončení pracovního poměru mezi účastníky dohodou. Listinný důkaz ale prokazuje, že žalobce dne 29. 12. 2016 vyhotovil listinu, na základě které Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursiková.

okamžitě zrušil pracovní poměr s žalovaným. Žalovaný potvrzuje, že 29. 12. 2016 mu byl tento dopis doručen. Důvody tvrzené žalobcem byly takové, že mu nebyla proplacena práce přesčas a práce ve státní svátek v říjnu 2016 a dále mu nebylo vypláceno zahraniční stravné v plné výši – bylo kráceno o 20 %. Žalovaný vypověděl, že tvrzení žalobce akceptoval – nechtěl s žalobcem už dál spolupracovat, nebránil se tedy, takže i když po právní stránce listina vyhotovená žalobcem o okamžitém zrušení pracovního poměru není kvalitní a mohla by být v soudním řízení o neplatnosti takového rozvázání pracovního poměru zpochybněna, žalovaný nevyužil tento postup a pak se tedy ve vztahu k ust. § 72 ZP a prekluzivní dvouměsíční lhůtě musí mít za to, že pracovní poměr mezi účastníky skončil tímto rozvázáním – okamžitým zrušením pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. To pak má důsledky vyplývající z ust. § 56 odst. 2 ZP, podle kterého přísluší žalobci od zaměstnavatele – žalovaného náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku, a to za dobu, která odpovídá délce výpovědní doby - tuto náhradu také žalovaný žalobci poskytl, byť předmětem sporu je správná výše této náhrady, ale o tomto nároku žalobce vůči žalovanému soud tímto částečným rozsudkem zatím nerozhodoval.

15. Mezi žalobcem i žalovaným je nesporné, že v době trvání všech tří shora specifikovaných pracovních poměrů žalobce jako řidič kamionu byl vyslán na pracovní cesty výhradně do Německa a Rakouska, takže žalobci jako zaměstnanci pak náleželo zahraniční stravné tak, jak vyplývá z ust. § 170 odst. 1 ZP – zaměstnanci přísluší při zahraniční pracovní cestě zahraniční stravné v cizí měně ve výši a za podmínek dále stanovených. Konkrétně ust. § 170 odst. 2 ZP stanoví, že sjedná-li zaměstnavatel nebo určí před vysláním zaměstnance na zahraniční pracovní cestu základní sazbu zahraničního stravného, musí tato základní sazba činit v celých měnových jednotkách s přihlédnutím k podmínkám zahraniční pracovní cesty a způsobu stravování nejméně 75 % a u členů posádek plavidel vnitrozemské plavby nejméně 50 % základní sazby zahraničního stravného stanovené pro příslušný stát prováděcím právním předpisem vydaným podle § 189 ZP. Tímto předpisem byla v r. 2015 vyhláška Ministerstva financí ČR č. 242/2014 Sb. a pro rok 2016 vyhláška č. 309/2015 Sb. – pro Německo a Rakousko v celém období platila denní sazba 45 EUR. Další ustanovení - § 170 odst. 3 ZP pak určuje, v jaké výši se poskytuje zahraniční stravné, pokud doba strávená mimo území České republiky trvá déle než 18 hodin, další hranice je od 12 do 18 hodin a další časové vymezení se týká limitu 1 hodina až 12 hodin s dalším upřesněním vyplývajícím z konkrétního ustanovení § 170 odst. 3 ZP.
16. Pokud jde o jednotlivé jízdy žalobce v zahraničí v rozhodné době, pokryté třemi pracovními poměry mezi účastníky, lze vyjít z listin – Přehledů jízd v zahraničí, které byly dle provedených důkazů vyplňovány samotným žalobcem jako řidičem s tím, že obsahují data, hraniční přechody, přes něž vyjížděl žalobce do zahraničí a zase se přes ně vracel do ČR s uvedením konkrétních časů, žalobce si také sám dělal vyúčtování zahraničního stravného – v EUR, které si přepočítával hned na Kč, ale řada těchto přehledů v zahraničí není vůbec žalobcem podepsána – to by nemělo být jinak na závadu, ale je to zvláštní, že tyto Přehledy také nejsou nijak potvrzeny žalovaným jako zaměstnavatelem, že s nimi souhlasí a je to tak správně. Přesto v tvrzení a důkazech účastníků nejsou zde až tak závažné rozpory – jde pouze o spíše zanedbatelné rozdíly, k nim se lze vyjádřit při hodnocení jednotlivých měsíců, protože žalobce své přehledy vyplňoval vždy za kalendářní měsíc a předkládal je žalovanému – zaměstnavateli.
17. Určitý problém podle názoru soudu způsobuje to, že nároky žalobce na stravné za zahraniční pracovní cesty vznikaly v cizí měně – v EUR, a to jak při cestách do Rakouska, tak i Německa a v této měně by je také žalovaný – zaměstnavatel měl vyplácet. Dokonce soud je přesvědčen, že by řidič vyjíždějící na zahraniční pracovní cestu měl být dopředu vybaven určitou zálohou v cizí měně, aby skutečně toto zahraniční stravné mohl čerpat. Pak by byl povinen provádět vyúčtování, což by sice bylo administrativně náročnější, ale nesrovnalosti by se mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vyřešily nejméně jedenkrát měsíčně a nemuselo by pak docházet k takto komplikovaným sporům. Praxe je zřejmě jiná – z vlastní činnosti soudu je známo, že většina zaměstnavatelů, provozující zahraniční kamionovou dopravu žádné stravné v cizí měně svým zaměstnancům neposkytuje a dochází pak k určitým termínovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

vyúčtováním a částky se pak vyplácejí řidičům mimo mzdu a tvoří vlastně další – nezdaněný příjem (částečně s ním soudní judikatura dokonce uvažuje i ve sporech o výživném), protože jde o náhradu, nikoli klasický příjem. Pak vzniká i problém jakým kurzem je měna EUR přepočítávána na Kč – zde pak mohou vznikat rozdíly. Také soudní spor by podle názoru soudu měl být veden o nároky v cizí měně, protože je to pak daleko přehlednější jak pro účastníky, tak pro soud, nemohou zde vznikat kurzové rozdíly způsobené rozdílným kurzem Kč – EUR v jednotlivých měsících a odpadaly by s ním i další komplikace způsobené tím, jakým způsobem se zde konkrétně žalobce rozhodl vést soudní spor proti žalovanému – svému zaměstnavateli, a to i s delším časovým odstupem.

18. Zásadním rozporem mezi účastníky je zde však tvrzení žalovaného, že v souladu s ust. § 170 odst. 2 ZP určil svým zaměstnancům pro zahraniční pracovní cesty základní sazbu zahraničního stravného nižší než je obecně stanoveno, přitom nevyužil možnost snížení až o 25 %, ale základní sazbu zahraničního stravného snížil o 20 %. Žalovaný prokázal, že dne 1. 1. 2012 k tomuto svému postupu vydal vnitropodnikovou směrnici č. 2/2007 – dodatek č. 1 nazvaný „Poskytování zahraničního stravného.“ Směrnice stanoví formulář, který je povinen řidič – zaměstnanec řádně vyplňovat, a to vždy za celý kalendářní měsíc – to se také skutečně v případě žalobce dělo s tím, že zahraniční stravné bude vypláceno nejpozději do 15. dne následujícího měsíce – tento termín také byl dodržován (žalobce tedy o tomto konkrétním ustanovení vnitřního předpisu žalovaného musel vědět) a další odstavec pak stanovuje procento snížení základní sazby včetně časových intervalů, za které náleží plné stravné nebo stravné krácené – to zcela odpovídá právní úpravě zákoníku práce. Žalobce tvrdí, že s touto vnitropodnikovou směrnicí žalovaného nikdy seznámen nebyl, nikdo mu jí neukázal, nikdy se o ní nehovořilo, její existenci zjistil až po skončení pracovního poměru – posledního, kdy začal uplatňovat vůči žalovanému své nároky na doplatek zahraničního stravného. V průběhu řízení pak dokonce žalobce argumentoval ust. § 37 ZP, které podrobně stanovuje, v jakém rozsahu by měl být zaměstnanec informován o obsahu pracovního poměru, což je sice celkem správná argumentace, ale v ust. § 37 ZP výslovně nic o zahraničním stravném upraveno není – byť ust. § 37 odst. 2 ZP řeší i práva zaměstnance při vyslání k výkonu práce na území jiného státu a pouze ust. § 37 odst. 5 ZP hovoří o povinnosti zaměstnavatele seznámit zaměstnance i s kolektivní smlouvou a vnitřními předpisy. Porušení těchto povinností zaměstnavatele však nemůže znamenat nějakou neplatnost. Ve všech třech pracovních smlouvách, které byly mezi účastníky uzavřeny je ustanovení o tom, že zaměstnanec – tedy žalobce byl vždy řádně seznámen s právy a povinnostmi, které pro něj vyplývají z této konkrétní pracovní smlouvy, jakož i s pracovními podmínkami a předpisy o bezpečnosti při práci. Jde sice o obecné ustanovení, ale podle názoru soudu lze vyjít z toho, že v rámci seznámení s právy a povinnostmi byl vždy žalobce také seznámen s tím, jakým způsobem mu bude určována snížená základní sazba zahraničního stravného a jakým způsobem a kdy mu bude vypláceno (to také žalovaný dodržoval). Žalovaný tento svůj postup celkem srozumitelně vysvětloval tím, že všem svým zaměstnancům – řidičům zajišťoval takzvané dojezdné – tedy určoval jim pracovní povinnosti tak, aby byli schopni si je při zahraničních pracovních cestách splnit během pětidenního pracovního týdne a nemuseli pracovat i v sobotu a v neděli. K tomu žalovaný uvedl i to, že pro své řidiče jezdil do blízkého zahraničí, kde mohli kamion a náklad nechat přes víkend a pokračovat v plnění pracovních úkolů až od následujícího pondělí. Žalobce sice tvrdil, že o ničem takovém neví, ale připustil, že alespoň v jednom případě pro něj něco takového skutečně žalovaný zajišťoval. K problematice zahraničního stravného a jeho výše byli vyslechnuti svědci [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. [REDACTED] potvrdil, že byl seznámen s tím, jak bude počítáno zahraniční stravné s tím, že má jít o 80 % maximální výše – to mu bylo sděleno při pohovoru při nástupu do práce a podle svědka [REDACTED] toto žalovaný stále dodržuje, stravné je svědkovi poukázáno na účet mimo mzdu, svědek si to sam kontroluje a vždy mu to bylo vypláceno v pořádku. Navíc se vyjádřil, že žalobce pana [REDACTED] si z práce ani příliš nepamatuje, on tam byl zaměstnán vždy jen krátkou dobu, ani se moc nepotkávali – prý s ním za celou dobu hovořil jenom asi třikrát a žalobce se

před svědkem nikdy nevyjadřoval, že by byl v práci nespokojený. Navíc na školení řidičů chodil individuálně – nikoli s ostatními zaměstnanci.

19. Svědek [REDACTED] vypověděl, že je zaměstnancem žalovaného už přes 11 let, je u něj spokojený, jezdí pouze do Rakouska a Německa a věděl též o tom, že zahraniční stravné se nevyplácí ve výši 100 % - o tom byl informován při nástupu do zaměstnání, podle svědka [REDACTED] je tam limit 70 % a zatím to vždy bylo dodrženo. Svědek se pamatoval i na žalobce [REDACTED] - občas ho vídal, o práci ale spolu nikdy nemluvili. Svědek také vysvětlil, že pochopil krácení zahraničního stravného z důvodu, že řidiči jezdí jen týdenní turnusy a na víkendy jsou doma, proto je zde i určitý limit.
20. Svědek [REDACTED] potvrdil, že je bratrem žalovaného [REDACTED] a je u něj zaměstnán již od roku 2002, pracuje jako řidič a současně jako mechanik. Připustil, že jezdí i na zahraniční cesty – hlavně do Rakouska a Německa, ale občas i jinam a popsal, jak se vyžaduje zahraniční stravné – vždy mu to bylo vyplaceno prý správně, ale opět potvrdil, že stravné je nižší než je maximální výše, protože řidiči na víkendy jezdí domů a podle svědka [REDACTED] je to tedy 70 – 80 % maxima podle směrnice vyvěšené v kanceláři. Dále tvrdil, že byl přítomen rozhovoru žalovaného – tedy svého bratra s panem [REDACTED] o stravném, kdy bylo vysvětlováno, že stravné je sníženo z důvodu vracení se domů na víkendy.
21. Žalobce tyto veškeré svědky zpochybnil – svědka [REDACTED] především z důvodu, že je blízkým příbuzným žalovaného a všichni svědci jsou stále zaměstnanci žalovaného, tudíž s ním asi nechtějí mít nějaké nepříjemnosti a také ani sami nevědí přesně, v jaké výši vlastně mají být zahraniční diety poskytovány. Ale pokud soud shrne provedené důkazy a zjištěné skutečnosti a hlavně použije zdravý rozum, musí dospět k závěru, že tvrzení žalobce, že ač byl 3x po sobě na svoji vlastní žádost zaměstnancem žalovaného, tak nic neviděl, neslyšel, nečetl, nechodil na žádná společná školení, s nikým nemluvil a nevěděl o žádné vnitropodnikové směrnici a o praxi, která u žalovaného je zavedena při poskytování zahraničního stravného a nárok začal uplatňovat až po skončení posledního pracovního poměru je nevěrohodné a vše je to z jeho strany pouze účelové. Jediné, co skutečně prokázal je to, že námitku proti poskytování výši zahraničního stravného uplatnil až ve svém okamžitě zrušení pracovního poměru dne 29.12.2016 – pak už také nikdy u žalovaného nepracoval.
22. I Komentář k zákoníku práce – autoři Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. II. vydání. Praha: C.H.Beck, 2015, uvádí k ust. § 170 o zahraničním stravném a o možnosti jeho zákonného krácení, že snížit základní sazbu může zaměstnavatel dohodou nebo jednostranným určením ve vnitřním předpisu nebo individuálně při určování podmínek konkrétní pracovní cesty, výhradě však před vysláním na pracovní cestu. Snížit základní sazbu nelze v době trvání pracovní cesty ani následně při jejím vyúčtování. Při snížení základní sazby je nutné přihlídnout ke stanoveným podmínkám pracovní cesty, především k možnostem zaměstnance se během ní stravovat v daném místě, ke vhodnosti způsobu stravování a s ohledem na pracovní postavení zaměstnance a účelu a předmětu pracovní cesty a podobně. Tedy postup žalovaného, který rozhodl vnitřním předpisem o stanovení výše základní sazby zahraničního stravného je v souladu s tímto právním názorem, žalobce tedy musel vědět, jakým způsobem mu bude poskytováno zahraniční stravné, a to podle názoru soudu vždy při uzavření každé ze třech pracovních smluv, které v rozhodném období s žalovaným uzavřel a jeho tvrzení, že o ničem nevěděl a s ničím nebyl dopředu seznámen je tedy naprosto účelové. Žalobce je určitě zcela svéprávný - také tvrdí, že všechno si vlastně dokázal spočítat sám – odkazuje na svůj diář, který si vedl, takže pokud by nesouhlasil s postupem žalovaného, tak podle názoru soudu by určitě neuzavíral další pracovní smlouvy (celkem 3) na stejný druh práce a své nároky by řešil jiným způsobem a nikoli souhrnně až po skončení posledního pracovního poměru. Proto soud znovu opakuje – provedené důkazy, zjištěné skutečnosti a postup a chování žalobce jako zaměstnance a pak účastníka řízení – žalobce skutečně vedou soud k závěru, že jeho tvrzení, že nic nevěděl, nic neznal, školení si zajišťoval individuálně mimo zaměstnání a s ničím nebyl dopředu seznámen jsou naprosto účelová a skutečně mu tedy u zahraničního stravného, na které měl zákonný nárok podle § 170 ZP mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

žalovaný vyplácet náhrady v nižší částce než v základní sazbě určené právním předpisem – ta byla po celou dobu 45 EUR za celý den, tuto částku tedy mohl žalovaný oprávněně krátit a bylo pak tedy možné posoudit, v jakém rozsahu tedy byl nárok žalobce za celé období pokryté třemi pracovními smlouvami vyplacen správně a nebo nesprávně a podle toho pak posoudit skutečné nároky žalobce. Soud připouští, že žalovaný ve svých výpočtech má také nesrovnalosti, když někdy docházelo ke krácení stravného i mírně pod hranici 80 %, ale i žalobce neměl věci úplně v pořádku, neboť teprve ve svém posledním vyjádření předtím, než soud v této věci rozhodl částečným rozsudkem také nakonec své nároky korigoval s tím, že se někde sám třeba spletl nebo podobně, takže nemůže tvrdit, že špatně vše dělal jen žalovaný (navíc poslední korekce nároků žalobce obsahuje také nijak nevysvětlené rozdíly a změny).

23. Své závěry rozvedené shora pak soud na jednotlivé nároky uplatněné žalobcem za jednotlivé měsíce roku 2015 a 2016 aplikoval takto:
24. V měsíci září 2015 se účastníci i listinné důkazy, které předložili, shodují v tom, že žalobci náleželo zahraniční stravné celkem 420 EUR, pokud by se uvažovalo o plné výši 100%. Žalobce původně tvrdil, že má nárok na 450 EUR, korekci na částku 420 EUR provedl až ve svém vyjádření ze dne 10. 9. 2018 a současně provedl zpětvzetí původního uplatněného nároku co do částky 30 EUR. Podle kurzu ČNB pro říjen 2015 (kdy mělo být žalovaným stravné žalobci vyplaceno na účet) – jde o 27,103 Kč by tedy plný nárok žalobce v Kč byl 11.383,26 Kč, 80 % dle vnitropodnikové směrnice žalovaného by bylo 9.106,60 Kč. Žalovaný – jehož údaje jsou přehlednější, protože vychází ze stravného v zahraniční měně, uvádí, že ve skutečnosti již žalobci zaplatil 325 EUR, to je skutečně o něco méně, než by byl nárok představovaný 80 % plného stravného (80 % je 336 EUR), nutný doplatek by tedy byl 11 EUR, tedy při přepočtu kurzem ČNB 298 Kč. Ale tento doplatek žalovaný žalobci po zahájení řízení poskytl v rámci celkové platby 3.055 Kč, kterou žalobce akceptoval, takže celý nárok žalobce, který mu dle názoru soudu přísluší, byl již splněn, a proto žalobcem uplatňovanou částku 3.388 Kč soud zamítl včetně žalobcem požadovaného úroku z prodlení. Rozhodnutí o tomto nároku je tedy obsaženo v odst. I. výroku rozsudku, pouze u dodatečně uhrazené částky 298 Kč (kde žalobce vzal žalobu zpět – o tom bylo rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku) byl žalobci přiznán zákonný úrok z prodlení od data splatnosti této částky (17. 10. 2015) do data úhrady – 6. 6. 2017, tedy tak, jak je uvedeno v odst. II. výroku rozsudku. Soud zde navíc upozorňuje na chybějící vysvětlení žalobce, který v původní žalobě požadoval za září 2015 doplatek zahraničního stravného 3.377 Kč, v poslední korekci nároku ze dne 10. 9. 2018 však uvádí úročenou částku 3.388 Kč – o té proto soud rozhodl.
25. V měsíci říjnu 2015 žalobce tvrdí, že mu vznikl nárok na zahraniční stravné 930 EUR – to také uplatnil, podle žalovaného a jeho podkladů však má jít jen o 915 EUR a i listinné důkazy předložené účastníky k tomuto časovému období nejsou zcela jednoznačné. Soud se tedy nakonec přiklonil k částce 915 EUR, šlo by tedy o 100% výši nároku, 80 % z této částky dle limitu stanoveného vnitropodnikovou směrnicí žalovaného je tedy 732 EUR a opět při využití listinných důkazů lze dospět k závěru, že žalovaný žalobci již zaplatil částku 720 EUR, rozdíl je tedy 12 EUR do limitu 80 %. 12 EUR je podle kurzu ČNB pro listopad 2015, kdy měl žalovaný plněním obdržet 325 Kč. Ale tuto částku žalovaný žalobci uhradil po zahájení řízení ještě před prvním jednáním ve věci v rámci celkové platby žalovaného v částce 3.055 Kč - žalobce zde tedy vzal žalobu zpět (o zastavení řízení bylo rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku), zpětvzetí se pouze netýkalo žalobcem původně uplatňovaného úroku z prodlení. V ostatním však soud nárok žalobce neuznal (po korekcích žalobce požadoval 5.678 Kč – původně však žaloval 5.675 Kč) včetně požadovaného úroku z prodlení a zamítl jej tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku. Pouze z částky 325 Kč, která byla uhrazena až dodatečně, byl žalobci přiznán úrok z prodlení od data splatnosti 17. 11. 2015 do dne splnění 6. 6. 2017 (odst. II. výroku rozsudku).
26. Za měsíc listopad 2015 se žalobce i žalovaný shodují, že nárok žalobce při stoprocentním zahraničním stravném by byl 765 EUR – ale při krácení na limit 80 % jde o 612 EUR. Žalovaný prokazuje, že žalobci zaplatil celkem 615 EUR, takže žalovaný plnil žalobci v souladu se svojí Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

vnitřní směrnici – dokonce i něco málo navíc a žalobci tedy žádný nárok na doplatek zahraničního stravného za měsíc listopad 2015 nevzniká – žalobce zde uplatňoval nárok na částku 4.054 Kč – původně žaloval dokonce jenom 4.053 Kč, ale jeho nárok včetně požadovaného úroku z prodlení soud zamítl tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku.

27. Za měsíc prosinec 2015 se žalobce i žalovaný shodují, že nárok žalobce při stoprocentním plnění by byl 300 EUR, limit 80 %, který poskytuje žalovaný dle své vnitřní směrnice je 240 EUR, podle žalovaného byla žalobci tato částka uhrazena, to potvrzuje v samotné žalobě žalobce, takže nárok žalobce na další částku 1.622 Kč (původně je žalováno 1.621 Kč) byl včetně požadovaného úroku z prodlení zamítnut opět tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku.
28. V měsíci lednu 2016, kdy mezi účastníky opět vznikl nový pracovní poměr prakticky se shodnými podmínkami, se účastníci shodují, že při stoprocentní výši nároku na zahraniční stravné měl žalobce dostat z tohoto titulu 600 EUR, ale při krácení na 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného jde pouze o 480 EUR. Tuto částku však žalovaný žalobci také skutečně zaplatil, na doplacení 120 EUR (v kurzu ČNB pro únor 2016 jde o 3.244 Kč) podle názoru soudu žalobce nárok nemá, proto byla žaloba ohledně tohoto nároku včetně požadovaného úroku z prodlení zamítnuta (odst. I. výroku rozsudku).
29. V měsíci únoru 2016 se účastníci shodují, že žalobci vnikl v plné výši nárok na zahraniční stravné 870 EUR, při zkrácení na 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného by šlo o 696 EUR. Sám žalovaný připouští, že žalovanému zaplatil pouze 675 EUR, to odpovídá i údajům žalobce, žalovaný by měl tedy doplatit 21 EUR, podle kurzu ČNB pro březen 2016, kdy plnění bylo splatné by šlo o 568 Kč – tuto částku však žalovaný žalobci zaplatil v rámci plnění po zahájení řízení v celkové částce 3.055 Kč, žalobce zde nakonec vzal také žalobu zpět s výjimkou požadovaného úroku z prodlení – o zastavení řízení i co do této částky bylo tedy rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úrocích z prodlení z částky 568 Kč za ohraničené období v odst. II. výroku rozsudku, ale zbývající nárok – podle žalobce 5.275 Kč byl včetně požadovaného úroku z prodlení zamítnut tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku (původně bylo zase žalováno trochu jinak – 5.276 Kč).
30. V měsíci březnu 2016 žalobce vyčíslil svůj nárok na zahraniční stravné na 195 EUR – původně v žalobě vlastní chybou uplatnil jen 45 EUR (chybu napravil až v průběhu řízení), žalovaný pak potvrzuje, že nárok žalobce ve výši 100 % je skutečně 195 EUR, 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného je 156 EUR, žalovaný žalobci zaplatil pouze 150 EUR – v tom se účastníci shodují, podle názoru soudu tedy zde musí být doplatek 6 EUR, podle kurzu ČNB pro duben 2016 jde tedy o 162 Kč. Tuto částku však žalovaný žalobci zaplatil v rámci plnění před zahájením řízení a je obsažena v částce 3.055 Kč, žalobce tedy zde vzal žalobu z části zpět s výjimkou nároku na úrok z prodlení – o zastavení řízení bylo proto rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 162 Kč za ohraničené období v odst. II. výroku rozsudku, ale uplatněný nárok v původní částce 1.216 Kč včetně požadovaného úroku z prodlení soud zamítl v rámci odst. I. výroku rozsudku.
31. Za měsíc duben 2016 žalobce žádný nárok neuplatnil – dle provedených důkazů byl tento měsíc v pracovní neschopnosti a jeho pracovní poměr na dobu určitou též skončil, žádné zahraniční pracovní cesty tedy nevykonal a nevznikl mu tedy žádný nárok na zahraniční stravné.
32. V měsíci květnu 2016 žalobce tvrdí, že mu vznikl nárok na zahraniční stravné celkem 60 EUR – to by bylo při stoprocentní výši nároku, s tím žalovaný souhlasí, ale při limitu 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného je to pouze 48 EUR. Žalovaný žalobci zaplatil jenom 45 EUR, proto žalobce měl nárok na doplatek 3 EUR, v kurzu ČNB pro červen 2016, kdy mělo dojít k výplatě, jde o 81 Kč. Tento nedoplatek však žalovaný již žalobci uhradil po zahájení řízení před prvním jednáním v rámci platby celkové částky 3.055 Kč, žalobce zde vzal žalobu z části zpět s výjimkou úroku z prodlení – o zastavení řízení bylo rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 81 Kč v odst. II. výroku rozsudku, zbytek nároku žalobce včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

požadovaného úroku z prodlení byl soudem zamítnut v odst. I. výroku rozsudku (žalobce původně žaloval částku 405 Kč, pak jí změnil na 406 Kč).

33. V měsíci červnu 2016 se účastníci shodují, že žalobci vznikl nárok na zahraniční stravné při stoprocentním plnění ve výši 945 EUR, ovšem 80% limit podle vnitřní směrnice žalovaného je pouze 756 EUR. Žalovaný však zaplatil žalobci jen 750 EUR, žalobce tedy měl nárok na doplatek ve výši 6 EUR – dle kurzu ČNB pro červenec 2016, kdy mělo být plněno, jde o 162 Kč. Tuto částku však žalovaný žalobci již zaplatil po zahájení řízení před prvním jednání v rámci celkové platby 3.055 Kč, žalobce zde vzal žalobu s výjimkou nároku na úrok z prodlení zpět o zastavení řízení bylo proto rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 162 Kč v odst. II. výroku rozsudku, ale zbytek nároku žalobce včetně požadovaného úroku z prodlení byl zamítnut v odst. I. výroku rozsudku – zde alespoň ze strany žalobce nedošlo k žádným nesrovnalostem, původně i následně žádal shodnou částku 5.272 Kč.
34. Za měsíc červenec 2016 žalobce svůj nárok vyčíslil na 600 EUR celkem – tedy pokud se uvažuje s rozsahem 100 %, žalovaný sám dospěl ještě k vyšší částce – 615 EUR. Při posuzování těchto částek jako stoprocentního plnění zde tedy soud vyšel z údaje žalovaného – 615 EUR, což je vlastně ve prospěch žalobce. Ovšem 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného je pouze 490 EUR, skutečně bylo vyplaceno 480 EUR, žalobce by tedy měl mít nárok na doplacení 12 EUR – v kurzu ČNB pro srpen 2016, kdy mělo být plněno, jde o 324 Kč. Tuto částku však žalovaný žalobci již zaplatil po zahájení řízení před prvním jednání v rámci celkové platby 3.055 Kč, žalobce zde vzal žalobu z části zpět s výjimkou úroku z prodlení – o zastavení řízení bylo rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 324 Kč v odst. II. výroku rozsudku, ale žalobcem uplatněný nárok v částce původně 3.243 Kč – následně 2.838 Kč soud rozhodl tak, že tento nárok byl zamítnut v odst. I. výroku rozsudku.
35. V měsíci srpnu žalobce vyčíslil svůj nárok při stoprocentním plnění na 765 EUR – žalovaný sám vychází z částky 780 EUR. Protože jde o nadlepšení ve prospěch žalobce, soud tedy vychází ze stoprocentního nároku ve výši 780 EUR, 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného je 624 EUR a tato částka byla žalobci skutečně po přepočtu na Kč vyplacena, žalobce tedy další nárok nemá, proto pokud uplatnil v původní žalobě částku 3.803 Kč (v žalobním petitu na čl. 279 spisu se však objevuje částka 3.810 Kč), jeho nárok byl zamítnut v odst. I. výroku rozsudku.
36. V měsíci září žalobce vyčíslil svůj celkový nárok při stoprocentním plnění na 900 EUR, žalovaný se zde zcela shoduje, ale v limitu 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného mohl být nárok žalobce jen 720 EUR. Žalovaný bylo zaplacen 705 EUR – žalobce by tedy měl mít nárok na doplatek 15 EUR, v kurzu ČNB pro říjen 2016, kdy mělo být plněno, jde o 405 Kč. Tuto částku – nedoplatek však žalovaný žalobci již uhradil po zahájení řízení před prvním jednání v rámci celkové platby částky 3.055 Kč, žalobce zde vzal žalobu z části zpět s výjimkou úroku z prodlení, o zastavení řízení bylo rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 405 Kč pak v odst. II. výroku rozsudku, ale zbytek nároku žalobce včetně požadovaného úroku z prodlení byl zamítnut v odst. I. výroku rozsudku (zde žalobce alespoň konstantně uplatňoval částku stále shodnou – 5.269 Kč).
37. V měsíci říjnu 2016 žalobce tvrdil stoprocentní nárok za zahraniční stravné ve výši 810 EUR – stejnou částku uvádí i žalovaný, ale při 80% plnění dle vnitřní směrnice žalovaného jde pouze o 648 EUR. Žalovaný však žalobci zatím zaplatil jen 615 EUR – rozdíl je tedy 33 EUR, podle kurzu ČNB pro listopad 2016, kdy mělo být plněno, jde o 892 Kč. Tuto částku však žalovaný žalobci již zaplatil po zahájení řízení před prvním jednání v rámci celkové platby 3.055 Kč, žalobce zde vzal žalobu z části zpět s výjimkou úroku z prodlení – o zastavení řízení ohledně této částky bylo proto rozhodnuto v odst. III. výroku rozsudku, o úroku z prodlení z částky 892 Kč pak v odst. II. výroku rozsudku, ale zbytek uplatněného nároku včetně požadovaného úroku z prodlení byl zamítnut tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku. Žalobce původně žádal částku 5.270 Kč, sám pak před závěrem řízení provedl určitou korekci, zbývající nárok by tedy měl být 4.866 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

38. Za měsíc listopad 2016 žalobce tvrdil stoprocentní nárok na zahraniční stravné ve výši celkem 915 EUR, žalovaný tvrdil stejnou částku, ale v limitu 80 % dle vnitřní směrnice žalovaného jde jen o 732 EUR. Žalobce i žalovaný pak shodně uvádějí, že ve skutečnosti bylo žalobci žalovaným zaplaceno 735 EUR – pak byl tedy přeplacen o cca 81 Kč. Jeho nárok na doplatek proto soud zamítl v odst. I. výroku rozsudku včetně žalobcem požadovaného úroku z prodlení (žalobce původně žádal 4.866 Kč, po korekci v žalobním petitu na čl. 279 4.680 Kč).
39. Za měsíc prosinec 2016 (v žalobě na čl. 5 však žalobce chybně uvádí červenec) žalobce tvrdil svůj nárok ve výši 570 EUR s tím, že mu bylo zaplaceno jen 480 EUR a požadoval doplatek 90 EUR – 2.429 Kč. V podání ze dne 10. 9. 2018 na čl. 278 spisu však žalobce přiznává svojí chybu – nárok měl pouze 510 EUR, zaplaceno dostal 408 EUR (stejně údaje tvrdí i žalovaný) a žalobce tedy požaduje doplatek 102 EUR. Přepočítání na Kč si musel provést sám soud – podle kurzu ČNB pro leden 2017, kdy mělo být plněno, by šlo o 2.756 Kč. Žádnou změnu žaloby však žalobce řádným procesním způsobem neprovedl, pokud tedy nárok ve výši 100 % byl 510 EUR, tak 80 % dle vnitřního předpisu žalovaného je 408 EUR – to bylo žalobci skutečně zaplaceno, proto jeho další nárok byl zamítnut tak, jak je uvedeno v odst. I. výroku rozsudku.
40. Soud však s ohledem na původní žalobu, její částečné zpětvzetí žalobcem – dokonce dvakrát a na ne příliš šťastný postup žalobce, který nároky příslušející v zahraniční měně v EUR přepočítává na Kč ne úplně přesným způsobem musí provést celkové shrnutí takto:
41. Původní žaloba na čl. 4 uvádí nároky žalobce na doplatky zahraničního stravného v celkové částce 55.019 Kč. Žalobcem zvolený žalobní petit pak k jednotlivým částkám, splatným v měsících říjen 2015 až leden 2017 nárokuje i zákonný úrok z prodlení. Splatnost zahraničního stravného byla mezi účastníky sjednána na 16. den v měsíci, od 17. dne v měsíci tedy zde musí nastávat prodlení, pokud plnění nebylo poskytnuto. Žalovaný ve svém podání z 21. 6. 2017 (po zahájení řízení, ale před prvním jednáním) uplatnil tvrzení, že skutečně na zahraničním stravném za rozhodné období žalobci zaplatil méně o 3.055 Kč a tuto částku proto 5. 6. 2017 doplatil žalobci na jeho bankovní účet. Žalovaný však přesně neurčil, na co plní (§ 1932, § 1933 OZ), ale jeho vůlí bylo určitě doplatit zahraniční stravné za měsíce určené žalovaným na čl. 164 spisu, když dále je pak nutné vycházet z tabulky žalovaného na čl. 267 spisu. Takto také soud postupoval, neboť s ohledem na vylíčení skutečností v žalobě po jednotlivých měsících to byl jediný způsob, jak objektivně aritmeticky (navíc s nutností vypořádat se s přepočtem EUR – Kč) přepočítat nárok žalobce za jednotlivé měsíce a obranu žalovaného proti němu. Žalobce plnění poskytnuté žalovaným akceptoval a dne 11. 7. 2017 vzal žalobu u nároku na zahraniční stravné částečně zpět – tedy co do částky 3.055 Kč, ovšem nevzal zpět své nároky na úrok z prodlení z jednotlivých požadovaných měsíčních doplateků, pouze nově naformuloval žalobní petit i ve vztahu k požadovanému příslušenství na čl. 184. Ohledně částky 3.055 Kč proto soud řízení zastavil postupem podle § 96 odst. 1, 2 a 4 o.s.ř. (odst. III. výroku rozsudku).
42. Protože však žalobce nevzal zpět nároky na úroky z prodlení z měsíčních doplateků zahraničního stravného, které mu nakonec žalovaný poskytl, přiznal soud žalobci úroky z prodlení z částek, které za jednotlivé měsíce roku 2015 až 2016 a 2017 žalovaný žalobci dodatečně zaplatil, a to za ohraničené období od data splatnosti těchto doplateků do data 6. 6. 2017, kdy žalobce měl toto plnění převodem na účet skutečně obdržet. V tomto rozsahu bylo tedy žalobě vyhověno tak, jak je uvedeno v odst. II. výroku rozsudku.
43. Další komplikaci při skutkovém a početním posouzení věci způsobil žalobce ve svém podání ze dne 11. 9. 2018 na čl. 278. Soud musí zdůraznit, že výpočty obou účastníků obsahovaly chyby a nepřesnosti (ač žalobce tvrdil, že chyby dělá jen žalovaný). Ale v tomto podání na čl. 278 žalobce nakonec sám potvrdil, že nesprávně určil dlužné částky zahraničního stravného, za září 2015 svůj nárok nadhodnotil o 30 EUR, za říjen 2016 o 15 EUR a za listopad 2016 o 15 EUR a v tomto konkrétním rozsahu a s takto konkrétním určením proto vzal žalobu zpět. Žaloba však byla podána v Kč – přepočítání na českou měnu, když zpětvzetí bylo provedeno v EUR tedy musel provést sám soud – s využitím kurzu ČNB jde tedy o částky 813,09 Kč, 405,48 Kč a 405,45 Kč a

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

pokud žalobce sám tvrdí, že tyto nároky vlastně vůbec neměl, zpětvzetí se musí týkat i požadovaného příslušenství – úroku z prodlení. Žalovaný s tímto zpětvzetím souhlasil, proto v rozsahu uvedeném v odst. IV. výroku rozsudku soud řízení o těchto nárocích zastavil postupem podle § 96 odst. 1, 2 a 3 o.s.ř.

44. Pokud pak soud žalobu zamítl, týkalo se to částky 50.286 Kč, tedy v tom rozsahu, jak žalobce svůj nárok upřesnil na čl. 279 spisu a soud pak kromě této jistiny zamítl i veškeré další nároky žalobce na úroky z prodlení tak, jak je žalobce uplatňoval na čl. 279, když navíc toto upřesnění žalobce bylo obtížně přezkoumatelné a řada jednotlivých částek, ze kterých byl požadován úrok z prodlení někdy méně, ale i více nesouhlasila s původní žalobou na čl. 6 (zde byl formulován původní žalobní petit včetně požadovaného příslušenství), aniž by k tomu žalobce podal nějaké srozumitelné vyjádření a vysvětlení. Pokud soud žalobci přiznal nároky na příslušenství některých částek, bylo o tom rozhodnuto v odst. II. výroku rozsudku. I když soud rozhodoval pouze částečným rozsudkem, rozhodoval o celém předmětu řízení, který se týkal doplatků zahraničního stravného a zde byl žalobcem předmět řízení vymezen a vyčíslen přesně na 55.019 Kč. Soud u jistiny zamítl žalobu co do částky 50.286 Kč, zastavil řízení o částkách 3.055 Kč a o dalších částkách 813,09 Kč, 405,48 Kč a 405,45 Kč. Celkem při aritmetickém součtu šlo tedy o 54.965,02 Kč – do částky 55.019 Kč jako předmětu řízení tedy ještě chybí částka 53,98 Kč. Pravděpodobně je tento rozdíl způsoben tím, že místo nároku, který je z principu v cizí měně bylo žalobcem žalováno v Kč, kurzové přepočty nemusely být přesné a mohlo docházet i k jiným chybám, ale aby soud rozhodl o celém předmětu řízení, musel rozhodnout i o této takové „bezprizorní“ částce 53,98 Kč. I v tomto rozsahu pak soud rozhodl o zamítnutí žaloby tak, jak je uvedeno na konci odst. I. výroku rozsudku.
45. O nákladech řízení soud částečným rozsudkem nerozhodoval, protože o zbytku uplatněného nároku – půjde o mzdové nároky a vzájemný návrh žalovaného a o nákladech celého řízení bude soud rozhodovat až v konečném rozsudku tak, jak předestřel v odst. V. výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím podepsaného soudu.

Tábor 5. listopadu 2018

Mgr. Josef Mládek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Bursíková.

